

Inhoud

Voorwoord	7
1 september 1999	9
Kuch Kuch Hota Hai	10
Zwarte Amsterdammers van de Eeuw	13
Het verdriet van Suriname (1)	16
Het verdriet van Suriname (2)	19
Het verdriet van Suriname (3)	22
Twijfels	25
1 september 2000	29
De kinderen bepalen	30
Polderhypocrisie	33
Intolerante zwarten	36
Genieten op de weekenschool	39
Dol op geschiedenis	42
Shiva, de gangstergod	44
1 september 2001	47
Verliefd op Bombay Massala	48
In het spoor van Mohammed Ali	51
Leve de hofnar	54
Wie betaalt, die bepaalt	57
Blijf van mijn rotrechters af!	60
Weg met de regelfetisjisten	63
1 september 2002	67
Ik heb altijd gelijk	68
De ziel van de vreemdeling	71
De scoop van Radio Radika	74
Ik pleeg plagiaat	77
Germaanse treinterroristen	80
Trots op Mamma	83
1 september 2003	87
Oud en weerloos	88
Leve het spijbelen	90
Scheerleed	92
Walgelijke enquête	94
We vernietigen onszelf	97
Respect voor de feiten	99

1 september 2004	101
Niets mis met Neelie	102
Er is nog hoop	104
Dubbele moraal	107
Machtsbeluste idioten	109
Verkeerd nieuws	112
De ideale man	115
1 september 2005	117
Bijna 44, wat nu?	118
Genoeg is genoeg	121
Grappig, erudiet en lief	124
Stadswandeling	126
Een zootje hypocrieten	129
Hiddink is geen crimineel	132
1 september 2006	135
Vrijuit mogen denken	136
Jaloers op rijke burens	139
Scheuren maar!	141
De regels van het spel	143
Ineens was ik 'n rolmodel	146
'Ogenblik alstublieft...'	149
1 september 2007	153
Boelers	154
Orgaanrovers	157
Steun kleine initiatieven	160
Allochtoon/autochtoon	163
Vertoon <i>Fitna</i> op elk net	166
Stigmatisering	169
1 september 2008	173
Lachend vertrekken	174
Laat u niet de mond snoeren	176
Markteconomie of geen markteconomie	179
Hef op die nos!	182
(On)gelukkig bij de Albert Cuyp	185
De Suzuki kwam van rechts	188
<i>Tot slot: 1 september 2009</i>	<i>191</i>
6 bonuscolumnns	
Multiculti blabla	192
Waar blijft die fatwa?	195
Nooit fan van Ajax	198
Partij kiezen in het Midden-Oostenconflict	201
Lakmoesproef voor echte moslims	204
De vrijheid om niet te geloven	206

Voorwoord

Ik heb lang gearzeld om mijn columns te bundelen en ze in boekvorm uit te geven. Grote columnisten als Derk Sauer, John Jansen van Galen en Kees van Kooten, die moeten boeken uitgeven zodat mensen die hun columns niet gelezen hebben, alsnog van hun prachtige epistels kennis kunnen nemen. Maar ik, Prem Radhakishun, een bundeling van mijn columns? Sinds ik in 2003 met mijn televisieprogramma *Premtime* begon, benaderden verscheidene uitgevers mij om mijn columns te bundelen. In 2004 zou ik vijf jaar columnist bij *Het Parool* zijn. Dat was een mooie gelegenheid; commercieel was het interessant. Ik was immers met mijn gezicht op tv en dat was goed voor de verkoop. Ik hield de boot af. Een mening moet iets vluchtigs zijn, als een gesprek op straat of op de markt. Je zegt wat je denkt en jaren later kun je anders denken.

We leven nu in 2009. In september ben ik tien jaar columnist bij *Het Parool*. In de tussentijd ben ik van 2001 tot 2006 (radio)columnist geweest bij BNR Nieuwsradio. Vanaf juni 2006 tot 30 september 2008 columnist bij Kluwer. Ik ben inmiddels geen advocaat meer, ik ben voltijds multimediaal informatieverstrekker. Dat betekent dat ik via alle mogelijke media mijn mening geef. Als dagvoorzitter of spreker bij congressen, als radiopresentator (bij BNR Nieuwsradio), als tv-presentator (bij de NPS) of als deskundoloog bij diverse radio- en tv-programma's en gedrukte media. Het enige dat in de afgelopen tien jaar niet is veranderd, is mijn columnistenschap bij *Het Parool*. Het heeft er even om gespannen, maar ik ben het nog steeds. Wat mij betreft tot mijn dood, maar ja, dat dacht ik ook van mijn beroep als advocaat.

Waarom nu toch een boek? Omdat ik denk dat in de huidige maatschappij dwarse denkers die geen dubbele agenda hebben en niets anders willen dan hun mening spuien, misschien kunnen bijdragen aan een mooiere maatschappij. Ik zie mezelf als een nar. De clowneske figuur die zijn oor bij mensen te luisteren legt en vervolgens de machthebbers hiermee confronteert. Tien jaar een duidelijke mening. Van elk jaar 6 columns en de uitgever heeft er ook nog 6 geselecteerd; die staan achterin. 66 columns. Ieder jaar heb ik mijn persoonlijke transformatie van advocaat naar multimediaal informatieverstrekker verteld. Als extraatje. Ik ben trots op ieder stukje dat erin staat.

Met dit boek verenig ik, via de uitgever Business Contact, ook twee media waar ik erg van hou, omdat ze snel, brutaal en innovatief zijn. BNR Nieuwsradio en *Het Parool*. Met alle onzekerheid van een hol vat aan de zijkant bied ik u hierbij mijn vrucht van tien jaar een mening in de beste krant van Nederland aan. Ik hoop dat u het de prijs van de aankoop waard vindt. En dat mijn mening u genoeg prikkelt om zelf te gaan denken. Want u bestaat past echt, als u denkt.

Amsterdam-Zuidoost, oktober 2009
Prem Radhakishun

1 september 1999

Wat kan het snel gaan. Ik ben sinds 1 januari (fysiek) weg bij het Advokatenkollektief Bijlmermeer waar ik mijn carrière in 1990 begon. Prem Radhakishun Advocaten heet mijn nieuwe kantoor. Op aandringen van mijn stagiaire is er een kledingcode. Ik loop nu permanent in pak. Met mijn nieuwe burens van stichting STIDA ben ik een debatingclub begonnen; een excuus om op vrijdagmiddag met een lekkere hap en een borrel de wereld te bespreken. Het is een ongelooflijk succes. *Parool*-columnist en journalist John Jansen van Galen is ook lid geworden. In de landelijke media ben ik inmiddels 'ontdekt' als deskundoloog. Ik ben gast geweest bij Sonja Barend (*B&W*), de latenighttalkshow *Barend & Van Dorp* en diverse radioprogramma's. Enkele dagen geleden werd ik gebeld: 'Met Marcel van Lingen, eindredacteur van de opiniepagina van *Het Parool*. We zoeken iemand om Jort Kelders tweewekelijkse column over te nemen. We dachten aan jou.' Later bleek dat John mij had aangeraden. In 1998 had ik in *Vikaash Samachar*, het orgaan van een organisatie in de Bijlmer, al columns geschreven, maar toch stuurde ik twee proefcolumns op. Marcel belde me zonet en zei: 'Gefeliciteerd, we plaatsen die van "Kuch Kuch Hota Hai". Welkom bij *Het Parool*.' Op maandag 6 september 1999 verschijnt mijn eerste stukkie in mijn lievelingskrant.

Kuch Kuch Hota Hai

Ik ben een Nederlander van Surinaams-Indiase afkomst. Dat is een mond vol voor het feit dat mijn grootouders uit India kwamen en ik geboren ben in Suriname. In Surinaamse kringen word ik 'Hindoestaan' genoemd. Mijn culturele beleving is als kind en tiener in Suriname sterk beïnvloed door de grote filmlanden Amerika, India en Hongkong.

Clint Eastwood dus. En Amitabh Bachchan, maar ook Bruce Lee. Nadat ik naar Nederland kwam, is dat enigszins verward. Ik ging niet zo vaak meer naar de bioscoop. En films op video missen toch het donkere bioscoopgevoel. Toen ik kinderen kreeg, wilde ik ze wat van mijn cultuur meegeven. Dus maakte ik een videoband met liederen uit Indiase films, voornamelijk gezongen door mijn favoriete zanger, Kishore Kumar.

Die naam zegt u als blanke of zwarte zonder kennis van uw hindoestaanse broeder waarschijnlijk helemaal niets. Dat is dan heel jammer voor u. Want onder de Nederlanders van Ghanese, Marokkaanse en Turkse afkomst zijn de Indiase films, en dus ook die van Kishore Kumar zeer populair. Om de een of andere reden keek ik de afgelopen tien jaar niet meer naar films uit India. Het was gewoon niets meer, vond ik. De films die in de jaren zeventig zijn gemaakt, stelden nog wel iets voor: *Sholay*, *Deewaar*, *Ye Vaadaa Raha*, *Karz* en ga zo maar door. Daarna maakte zelfs mijn held Amitabh Bachchan rotzooi. En in 1987 overleed Kishore Kumar. En de zangeressen Asha Bhosle en Lata Mangeshkar porden me ook niet wakker. Die beperkten zich steeds meer tot het uitbrengen van oude hits in een nieuw jasje. Ik had de hoop al opgegeven dat mijn kinde-

ren ooit nog eens zouden genieten van de Indiase films. Op de manier zoals ik dat in mijn jeugd heb kunnen doen. In februari van dit jaar gaf Marijke de Vos, samenstelster van 'Cinema India' (een evenement van het Soeterijn en het Tropeninstituut) mij een cd van de film *Kuch Kuch Hota Hai*. Marijke is kenner van de Indiase cinema en heeft als witte Nederlander een liefde voor de Indiase film opgevat die ongeëvenaard is. Haar Cinema India Festival brengt de grootste sterren van de Indiase film naar Nederland en is een prachtig evenement. Arme Marijke. Ik hield haar voor dat de moderne Indiase cinema niets meer te bieden heeft. Marijke zei niets, keek betuurd, bleef zeer beschaafd en stuurde mij voor straf niet eens naar mijn theetante (wat zij eigenlijk had moeten doen). Ik heb de cd niet eens beluisterd.

In Bellevue Cinerama was in maart 1999 een nachtvoorstelling van deze film. Ik ging even naar binnen, maar prefereerde toch een bezoek aan het Holland Casino (dik honderd gulden winst) boven deze nachtvoorstelling.

Mijn vriend Sunil wees mij erop dat *Kuch Kuch Hota Hai* in India de best bezochte film aller tijden was en dat alle videotheken in Amsterdam de video inmiddels massaal verhuurden. In mijn vakantie huurde ik de film bij Dostana (videotheek in de Bijlmermeer). Er ging een wereld voor mij open. Met mijn vrouw en oudste dochter zag ik de niet ondertitelde, illegale versie. Ik moest het voor hun vertalen en we hebben ademloos zitten kijken. Goed, ik moest een paar fragmenten snel doorspoelen, maar al met al was het een prachtige film. Vervolgens heb ik met de twee andere kinderen en mijn Hollandse nichtje gekeken, en ook die waren weg van de film. Ik beveel deze film dan ook warm aan. Maar waarom hebben de omroepen in Nederland deze film nog niet uitgezonden? Sindsdien heb ik de Indiase film weer ontdekt. En wat belangrijker is: mijn kinderen en hun blanke en gekleurde familie en vriendinnen ook.

Toegegeven, van de tien films die we daarna hebben gezien, was het overgrote deel troep. Maar ik kan eindelijk weer eens mijn cultuur beleven. Ik kan mijn kinderen en hun vriendjes de charme van de Indiase poëzie laten beleven. ‘Kuch Kuch Hota Hai’, het mooiste lied uit de film luidt: ‘Tum paas aya youn muskoerajie, tum ne na jane kya sapne dekhaiye, ab to mera dil jate na sota hai, kya karun hai ye Kuch Kuch Hota Hai’. (Jij bent dichterbij gekomen, hebt mij toegelachen, jij weet niet wat voor dromen ik heb gezien, nu is mijn hart niet wakker en slaapt het niet, wat moet ik doen, er is iets met mij aan de hand.) Het is prachtige poëzie, mooi uitgedrukte liefde. En dat heb ik te danken aan Amsterdam. Want als ik niet in Amsterdam woonde, zou dit mijn gezin en omgeving volledig zijn ontgaan. Daarmee is de kracht van deze prachtige stad ook weergegeven. De hele dag werk ik in een puur Hollandse omgeving. En nu kan ik in besloten kring mijn Surinaams-Indiase cultuur beleven en revitaliseren. Amsterdam en Bijlmer, jullie zijn dichtbij me gekomen, jullie hebben me toegelachen. Mijn hart gaat tekeer. Wat moet ik doen, er is iets met mij gebeurd. Amsterdam en Bijlmer, jullie laten iets ‘Hota Hai’.

6 september 1999